

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2551/2021
05.04.2023. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић, Радославе Мађаров, Бранислава Босиљковића и Драгане Бољевић, чланова већа, у парници тужиоца-противтуженог АА из ... и тужилаца ББ и ВВ, обоје из ..., а чији је заједнички пуномоћник Едита Славковић, адвокат из ..., против тужене-противтужиље ГГ из ..., чији је пуномоћник Анкица Мишков, адвокат из ..., ради утврђења, одлучујући о ревизији тужене-противтужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 198/20 од 11.02.2020. године, у седници већа 05.04.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужене-противтужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 198/20 од 11.02.2020. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене-противтужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 198/20 од 11.02.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сомбору П 1514/17 од 20.12.2018. године, ставом првим изреке одбијен је тужбени захтев тужилаца ББ и ВВ. Ставом другим и трећим изреке усвојен је тужбени захтев тужиоца-противтуженог АА и утврђено да је тужилац-противтужени по основу брачне тековине стекао право својине на $\frac{3}{4}$ сувласничког дела тужене-противтужиље у $\frac{2}{4}$ дела на непокретности уписаној у листу непокретности .. КО Сомбор 1, парцела бр. ..., зграда бр. ..., земљиште под зградом и објектом од 1а 51м², земљиште уз зграду и објекат од 2а 86м², укупно 4а 37м², градско грађевинско земљиште са породичном стамбеном зградом, а што износи $\frac{3}{8}$ дела целе непокретности, као и да је по основу брачне тековине стекао право својине на $\frac{3}{4}$ дела непокретности уписане у лист непокретности .. КО Сомбор 2, парц. Број ..., њива 3. Класе од 64а 40м², воћњак 3. Класе од 24а 80м², укупно 89 а 20м² и парц. Број ..., ливада 3. Класе од 4а 31м², све укупно 93а 51м², пољопривредно земљиште, приватна својина исте у 1/1 дела и обавезана је тужена-противтужиља да тужиоцу-противтуженом изда подобну исправу за упис права својине код РГЗ СКН Сомбор јер ће у портивном ова пресуда постати основ за пренос права својине. Ставом четвртим изреке одбијен је тужбени захтев тужиоца-перотивтуженог у делу којим је тражио да му тужена-противтужиља исплати износ од 20.040,00 евра да законском затезном каматом на евре почев од 25.09.2015. године до исплате, и износ од 84.527,12 динара са законском затезном каматом почев од 08.09.2017. године до исплате. Ставом петим

изреке одбијен је примарни противтужбени захтев тужене-противтужиље којим је тражила да се утврди да је на основу стицања у брачној заједници са тужиоцем-противтуженим стекле право својине на $\frac{1}{2}$ дела на покретним стварима: једна кожна гарнитура, сто и столице, две дрвене витрине, телевизор, машина за судове, фрижидер, кухиња, замрзивач, веш машина, спаваћа соба, регла са два кауча и две фотеле, ракијски казан, два моткултиватора, агрегат, моторна тестера, 8 кошница пчела, једно теретно комби возило, једно возило цип Лада Самара, и за предају ствари у посед. Ставом шестим изреке одбијен је супсидијарни противтужбени захтев којим је тужена-противтужиља тражила да јој тужилац-противтужени на име сувласничког дела на покретним стварим исплати износ од 1.000.000,00 динара са законском затезном катаом од 23.10.2017. године до исплате. Ставом седмим изреке одбијен је захтев тужене-противтужиље за ослобађање од обавезе плаћања судских такси. Ставом осмим изреке одлучено је да свака странка сноси своје трошкове.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 198/20 од 11.02.2020. године, одбијене су жалбе парничних странка и потврђена пресуда Основног суда у Сомбору П 1514/17 од 20.12.2018. године. Ставом другим изреке одбијени су захтеви парничних странака за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена-противтужиља је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи на основу члана 404. Закона о парничном поступку ради усаглашавања судске праксе по питању сувласника као нужних и јединствених супарничара у парницама за утврђивање сувласничког удела по основу брачне тековине.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11...18/20), прописано је да се посебна ревизија може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побити ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Ставом 2. истог члана, прописано је да испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

У овој правној ствари правноснажном пресудом одлучено је о тужбеном и противтужбеном захтеву за утврђење права својине по основу стицања у брачној заједници на породичној стамбеној згради, помоћним објектима, грађевинском и пољопривредном земљишту, новчаним износима и покретним стварима, у чињенично-правној ситуацији да су тужилац-противтужени и тужена-противтужиља у брачној заједници стицали имовину, те је применом одредаба чланова 171 и 180 Породичног закона утврђен удео бивших супружника у заједнички стеченој имовини, која није по међусобном договору уписана на ћерку и зета. Тужиоцу је утврђен тековински удео према датом доприносу у стицању са туженом, у односу на њен уписани својински удео који представља њихову заједничку имовину. Тиме се не задире у уделе ћерке и зета којима припада половина двојне стамбене зграде. О неоснованости тужбеног захтева за исплату новчаних средстава и противтужбеног захтев за утврђења права својине на наведеним покретним ствари, одлучено је применом правила о терету доказивања.

Имајући у виду разлоге на којима су засноване пресуде нижестепених судова, као и наводе изнете у ревизији, те да је побијаном пресудом одлучено применом одговарајућег материјалног права на утврђено чињенично стање које се у поступку по ревизији не може оспоравати, као и да се у конкретном случају ради о парници ради утврђења и деобе брачне тековине, да у овој врсти парница одлука суда зависи од утврђеног чињеничног стања у сваком конкретном случају, то по оцени Врховног касационог суда у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. става 1. ЗПП, јер не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачење права. Закључком побијане пресуде о непостојању процесне заједнице са тужиоцима ББ и ВВ (ћерком и зетом), као нужним супраничарима, није одступљено од судске праксе, као ни по питању пасивне легитимације, а ни уз ревизију тужена није доставила одлуке из којих би прозлазио другачији правни став.

Разлози ревизије се делом односе на битне повреде одредаба парничног поступка због чега се посебна ревизија не може изјавити. Институт изузетне дозвољености ревизије предвиђен је искључиво за питања из домена примене материјалног права, и то под условима који су законом изричито прописани.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је оценио да нема услова за одлучивање о ревизији као о изузетно дозвољеној на основу члана 404. става 1. ЗПП и одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је установио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 13.12.2017. године, а вредност предмета спора износи 3.000.000,00 динара. Противтужба је поднета 23.10.2017. године са означеном вредношћу предмета спора на 1.000.000,00 динара.

С обзиром да у конкретном случају вредност предмета спора и по тужбеном и по противтужбеном захтеву не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија тужене није дозвољена и на основу члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Јелица Бојанић Керкез, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић